

*Високоповажному Томажу Маврічу
Генеральному суперіору Конгрегації Місії*

Зважаючи на те, що Конгрегація Місії готується відзначити чотирьохсотріччя свого заснування, я з любов'ю висловлюю найкращі побажання вам, священикам і братам Конгрегації, а також усім членам великої Вікентійської родини. Я молюся, щоб ця важлива річниця стала нагодою для великої радості та оновленої вірності баченню місіонерського учнівства, заснованого на наслідуванні особливої любові Христа до бідних.

Початки вашої Конгрегації пов'язані з глибоким особистим досвідом святого Вікентія де Поля — «вогню любові», що палав у серці втіленого Сина Божого і спонукав Його ототожнювати себе з бідними та вигнанцями (Конференція 207 про милосердя, 30 травня 1659 року). Занепокоєний браком душпастирської опіки в сільській місцевості Франції, він вирішив на початку 1617 року організувати місії, спрямовані на надання базової катехитичної освіти та заохочення до повернення до таїнств. Це була мрія, яку він здійснив через вісім років, заснувавши 17 квітня 1625 року Конгрегацію Місії. У перші сім років свого існування священики та брати Конгрегації провели 140 місій. Між 1632 і 1660 роками материнський дім у Парижі відповідав за ще 550 місій. З 1635 року, коли спільноти почали засновуватися за межами Парижа, було організовано сотні інших місій. Це дивовижне розширення свідчить про релігійне та місіонерське багатство священицького запалу святого Вікентія і його постійного прагнення навертати серця та розуми до Христа.

У своїй допомозі бідним Вікентій швидко зрозумів, що справи милосердя потрібно добре організувати на місцевому рівні. Першими, хто відповів на цей виклик, були жінки. У 1617 році в парафії в Шатійоні він заснував перші «Братства Милосердя», які й сьогодні існують як Міжнародна Асоціація Милосердя або Пані Милосердя. У 1633 році разом із святою Луїзою де Маріак він заснував революційний тип жіночої спільноти — «Дочки Милосердя». До цього часу спільноти черниць були зобов'язані жити в закритих монастирях. Натомість Дочки Милосердя були послані на вулиці Парижа, щоб служити хворим і бідним. Ця інновація принесла багатий плід у вигляді справжнього вибуху жіночих релігійних конгрегацій, присвячених апостольській діяльності в наступних століттях.

Починаючи з 1628 року, у відповідь на звернення єпископа Бове, Конгрегація Місії також почала допомагати у формуванні духовенства. Ця діяльність, така необхідна для реформи та оновлення Церкви у Франції XVII століття, зростає і процвітає. На момент його смерті було засновано двадцять семінарій, а 12 000 молодих чоловіків взяли участь у реколекціях які були приготуванням до рукоположення у священство. Святий Вікентій був переконаний у важливості цього «високого, піднесеного служіння», яке стало відмінною рисою Конгрегації (Конференція про мету Конгрегації, 6 грудня 1658 року). У Загальних правилах він чітко зазначає, що за самою природою Конгрегації ця діяльність є «майже рівною» проповідуванню місій (Загальні правила, XI, 12).

У цю річницю доречно замислитися над духовною спадщиною, апостольським запалом і душпастирською опікою, які святий Вікентій де Поль залишив універсальній Церкві. Список тих, хто перейняв вікентійську духовність і жив нею героїчно протягом років, є довгим і охоплює всі континенти. Достатньо назвати лише кілька імен: святий Жан-Габріель Пербуар, святий Франциск Режіс Кле, святий Юстин де Якобіс, свята Луїза де Маріяк, свята Жанна Антида Туре, свята Катерина Лабуре, свята Елізабет Анн Сетон, блаженний Фредерік Озанам і багато інших, включаючи нещодавно беатифікованого Яна Гавліка (31 серпня 2024 року у Словаччині).

Сьогодні також, слідуючи стопами святого Вікентія, його родина продовжує започатковувати справи милосердя, відкривати нові місії та допомагати у формуванні духовенства та мирян. Більше 100 гілок священників, братів, сестер, мирянок і мирян тепер входять у склад Вікентійської родини. Товариство святого Вікентія де Поля, засноване в 1833 році блаженним Фредеріком Озанамом, стало видатною силою добра у служінні бідним, об'єднуючи сотні тисяч членів по всьому світу.

Конгрегація Місії нині переживає нові знаки зростання. Її молодші провінції, особливо в Азії та Африці, де покликання до Конгрегації процвітають, відповіли на заклик розпочати місії в інших країнах. Конгрегація також продовжує започатковувати нові креативні проекти для потребуючих. Наприклад, ініціатива «Союз для бездомних Вікентійської родини», міжнародна програма для надання доступного житла бездомним, натхненна прикладом святого Вікентія де Поля, який у 1643 році побудував тринадцять будинків у Парижі для бідних. Ця ініціатива прагне символічно побудувати тринадцять будинків для бездомних у кожній країні, де працюють вікентійці, і вже перевищила свою початкову мету — забезпечити житлом 10 000 людей.

Через чотири століття після заснування Конгрегації Місії немає жодного сумніву, що харизма святого Вікентія де Поля продовжує збагачувати Церкву через різноманітні апостольські справи та добрі діла всієї Вікентійської родини. Сподіваюся, що святкування чотирьохсотріччя підкреслить важливість бачення святого Вікентія щодо служіння Христу в бідних для оновлення Церкви нашого часу, у місіонерському наслідуванні та допомозі нужденним і покинутим у багатьох периферіях нашого світу й на околицях поверхневої та споживацької культури. Я переконаний, що приклад святого Вікентія особливо надихатиме молодь, яка у своєму ентузіазмі, щедрості й турботі про будівництво кращого світу покликана бути сміливими й відважними свідками Євангелія серед своїх сучасників і де б вони не перебували (Післясинодальне апостольське повчання *Christus Vivit* [25 березня 2019 року], 178).

З великою любов'ю я запевняю священників і братів Конгрегації Місії в моїй особливій близькості у молитві протягом наступного ювілейного року. Я молюся, щоб натхненні баченням свого Засновника, вони продовжували формувати своє життя та служіння відповідно до заклику до смирення та апостольського запалу, який він адресував першим членам Конгрегації: «Прийдіть, присвятимо себе з оновленою любов'ю служінню бідним, і навіть шукатимемо тих, хто є найбільш бідними й найпокинутішими. Визнаємо перед Богом, що вони є нашими господарями й володарями, а ми є негідними надавати їм наші маленькі послуги» (Конференція 164 про любов до бідних, січень 1657 року).

Довіряючи всіх членів Вікентійської родини материнському заступництву Марії, Матері Церкви, я надсилаю своє благословення як запоруку постійної радості й миру в Господі. І прошу вас, будь ласка, також пам'ятати про мене у ваших молитвах.

Franciscus

Рим, святий Йоан у Латерані, 11 грудня 2024